

Een realistisch maar
bevreemdend decor:
Kind doet soms erg
Lynchiaans aan.
© OLIVIER TITIS

Dansgezelschap Peeping Tom presenteert niet alleen slot van trilogie, maar ook nieuwe Molenbeekse thuishaven

'Jezelf uit evenwicht brengen, dat is leuk'

Peeping Tom, het internationaal bejubelde dansgezelschap van Franck Chartier en Gabriela Carriso, wordt binnenkort twintig jaar, en betreft weldra een nieuw atelier in Molenbeek. Maar eerst is er nog de Belgische première van *Kind*, het sluitstuk van hun uiterst succesvolle familietrilogie. 'Onze dansers vormen een familie op zich.'

EWOUT CEULEMANS

De backstage van Peeping Tom is een soort rare tekenkabinet. Als we, een halve dag voor de opvoering van *Kind* op het Julliano festival in Amsterdam, door de couloissen van de schouwburg struïnen en een kast met rekvisieten openmaken, vinden we gewoon materiaal om de eigenaar van psychopatie te verdenken: in de kast liggen verschillende (valse) vuurwapens, een (toppazet) dode kat, en een (echte) bakbijl. Het zijn maar enkele van de onmisbare details in het bizarre universum van Peeping Tom, het Brusselse gezelschap van de Fransman Franck Chartier en

de Argentijnse Gabriela Carriso.

In 2020 zal Peeping Tom, dat zowel in binnen- als buitenland succes oogste met voorstellingen die de grens tussen dans en theater doen vervagen, twintig jaar worden. De Belgische première van *Kind* is de perfecte aanloop naar die verjaardag: het is het slot van een familietrilogie die begon met *Vader* (2014), dat de verenzaming van een oude man in een bejaardentehuis toonde, en werd voortgezet met *Mouder* (2016), waarin er werd gezwoerd om een dode oermoeder. "Mensen vragen ons vaak: waarom draait jullie werk zo vaak om familie?", vertelt Carriso. "Het antwoord is simpel: omdat het heel dicht bij de mensen staat. Iedereen is dagelijks bezig met familie, ook de mensen die bij Peeping Tom werken. Als je met familie werkt, werk je met menselijke relaties."

Toch is *Kind* allesbehalve uit het leven gegrepen. Het decor is, zoals bij elke Peeping Tom-voorstelling, hyperrealistisch, maar ook hoogst bevreemdend: de rand van een bos, aan een bergwand. In dat bos rijt het thelpersonage -

vertolk door de 55-jarige sopraan Euzélie De Bock, een oudgediende bij Peeping Tom - rond op een kinderrietsje, tussen vreemde wezens, verwaalde toeristen en gewelddadige boswachters. Haar ouders zijn helemaal afwezig. *Kind* heeft meer gemeen met een David Lynch-film dan met een jeugdverhaal. Het verklaart meteen ook de bizarre rekvisieten die we backstage tegenkwamen.

"Dit stuk opvoeren is geen spelletje", vertelt Chartier ons een dag na de première. "Aanvankelijk dachten we: dit gaat iets leuks, iets tofs worden, iets dat zich afspeelt in een kinderwereld, vol verwondering en verbeelding en onschuld en dromen en spelletjes. Maar gaandeweg is het iets helemaal anders geworden. Tijdens het creatieproces werd Jule Boluano vertoerd in Brazilië, en liepen er plots militairen door de straten. Twee van onze danseressen zijn Brazilië: dat heeft voor een plotse shift gezorgd. Plots praatten we over geweld en over wapens." Carriso vult aan: "Een van onze vertrekpunten was ook de idee van een kind dat geen ouders

heeft, dat niet weet wat een thuis is, wat familie is. Een kind dat in een donker bos aan de rand van de bergen woont, zonder vader en zonder moeder. Dan kom je vanzelf bij geweld terecht. We zijn het gewend dat kinderen bemind en beschermd worden, maar in *Kind* is dat niet zo."

Al van bij het begin wisten de twee bezetters van Peeping Tom, zelf ouders van een vijftienjarige dochter, dat er drie voorstellingen zouden komen. "We hebben het nogal voor trilogieën, ik weet niet waarom", legt Carriso uit. "Eerder hebben we ook al *Le Jardin* (2002), *Le salon* (2004) en *Le sous-sol* (2007) gemaakt. Misschien komt dat door de manier waarop we werken. Er zijn zo veel dingen die je ontdekt tijdens het maken van een voorstelling, er zijn zo veel vragen die worden opgeworpen die je nadien nog moet beantwoorden. Je denkt altijd aan een vervolg. En we hebben ook altijd zin om voort te doen. Om de dingen verder uit te diepen, of vanuit een ander standpunt te bekijken."

Lees verder op de volgende pagina

PIETER DUMON

zet de blik op onelinie.
Vandaag: Andy op
patrouille.

Van de buurt naar de 'hood'

Andy Peelman kan u kennen van het VTM-programma *De buurtpolitie*. Daarin geeft hij op onnavolgbare wijze gestalte aan politiegat Koem Baertens. Een personage dat - daar moeten we eerlijk in zijn - vooral dankzij zijn hoofd Barry uitgroeide tot de grote ster van de politiereeks. Maar wat blijkt nu. Andy Peelman maakt niet alleen deel uit van het fictieve korps van *De buurtpolitie*, de man is ook in het dagelijks leven politiegat. Het zit sommige mensen echt niet mee in het

leven. Maar die verwarrende rolverdeling maakt hem wel tot de ideale kandidaat voor een remake van het Nederlandse programma *Elke op patroon*. Daarin onderzoekt Elke Lutz, voormalige woordvoerder van de politie van Amsterdam, op participatieve wijze hoe het er qua politiewerk in verre en nabije buitenlanden aan toe gaat.

Omdat je maar beter niet te veel aan een succesrecept verandert, boet datzelfde programma bij ons *Andy op patroon*. Met - u raadt het al - Andy Peelman in de rol van Elke Lutz. In de eerste aflevering kregen we te zien hoe Peelman in Calhoun County even mocht proeven van het politiewerk in de Amerikaanse Biblebelt.

Met een cameraploeg op de hielen moest de buurtpolitie man eerst bewijzen dat hij met een vuurwapen overweg kan. En hoewel die dingen in de VS ultra-een stuk groter en imponanter zijn dan

Met een cameraploeg op de hielen moest buurtpolitie Andy bewijzen dat hij met een vuurwapen overweg kan

het wapenagtig waar onze fikke maer rondzwaaien, slaagde Peelman met vlag en wimpel.

Hij kreeg een geweert toegestopt en mocht de baan op met Jimmy. Diens lichaamsbouw deed dan wel vermoeden dat hij behoort wat van zijn diensttijd doorbracht in doornshops, maar niets was minder waar. De lokale agent bleek er een gigantisch takpakket op na te houden. Ordehandhaving op risicowebstrijden, gevangentransport, illegale handel aanpakken, inspireren als cijfer of wegwijzers van de baan halen. Jimmy deed het allemaal. Hopen maar dat niet te veel politici naar *Andy op patroon* zappen. Het zou hen in de zoektocht naar besparingen wel eens op ideeën kunnen brengen.

Echt spectaculaire televisie leverde die overvolle agenda evenwel niet op. Hoewel Peelman zijn ultieme best deed om het allemaal zo spannend mogelijk te laten lijken, bestonden de meeste interventies uit het van de weg - of uit de gracht - plukken van mensen die zo hard van de wereld waren dat ze niet eens meer wisten waarom ze nu precies op de loop waren gegaan. Opsluitend trouwers voor hoe veel problemen roesmiddelen allerhande zorgen in een politietoneel waar die volgens de letter van de wet strikt verboden zijn. Misschien kunnen onze politici toch maar die eerste aflevering eens bekijken. Het kan hen mogelijk inspireren wanneer het nog eens over dragspelid gaat.

Echt spectaculaire televisie leverde die overvolle agenda evenwel niet op. Hoewel Peelman zijn ultieme best deed om het allemaal zo spannend mogelijk te laten lijken, bestonden de meeste interventies uit het van de weg - of uit de gracht - plukken van mensen die zo hard van de wereld waren dat ze niet eens meer wisten waarom ze nu precies op de loop waren gegaan. Opsluitend trouwers voor hoe veel problemen roesmiddelen allerhande zorgen in een politietoneel waar die volgens de letter van de wet strikt verboden zijn. Misschien kunnen onze politici toch maar die eerste aflevering eens bekijken. Het kan hen mogelijk inspireren wanneer het nog eens over dragspelid gaat.

Andy op patroon, dinsdag, 20.35 uur, VTM

Vervolg van pagina 13

Vader werd geregiseerd door Charlier, Moeder door Carrizo. Voor *Amal* dedden de twee de verantwoordelijkheid. "Ik weet niet of het gemakkelijker of moeilijker is. Het is in ieder geval anders", lacht Carrizo. "Er zijn voordelen en er zijn nadelen. Als we met z'n tweeën samen iets maken, kom je onvermijdelijk uit bij compromissen. We zijn complementair, wij twee, maar we zijn ook verschillend. Maar het is fijn om de verantwoordelijkheden te kunnen delen. Dat haakt wat druk van de ketel. En gelukkig hebben we een zekere gedeelde visie."

Charlier: "We hebben ook een aantal kleine regels waaraan we ons houden. Als ik een scène schrijf en zij moet er niet van weten, vraag ik waarom ze het niet goed vindt. Misschien gaat het om kleine details, die de scène goed of slecht maken. En als ze het echt slecht vindt, discussiëren we daar niet te lang over. Dan schrappen we het gewoon. We discussiëren nooit op voorhand; we proberen het eerst, en dan zien we wel."

"Voor ons is het altijd leuk als we onszelf een beetje uit evenricht brengen. Dat daagt ons uit, het stimuleert ons, als we een beetje meer kwets-

baar worden. Dat we die twee voorstellingen op ons eentje hebben gemaakt, heeft ook daarmee te maken. Het was argwaanig, hoor, op m'n eentje. Ik was gewoon om alles samen te doen. Maar we worden dus wel graag in een oncomfortabele positie geduwd. We gaan de confrontatie met moedijkheden niet uit de weg."

De werkwijze heeft een redelijk indrukwekkende carrière opgevoerd. Hoewel de naam Peeping Tom bij het grote publiek misschien niet de zeldzame resonantie heeft als andere Brusselse dansgezelschappen als Anne Teresa De Keersmaeker Rosas, Wim Vandekeybus' Ultima Verz of Alain Platel's Les Ballets C de la B - waar Charlier en Carrizo elkaar hebben leren kennen -, moeten ze qua internationaal succes nauwelijks onderdoen voor de oudere broertjes. Hun voorstellingen toerden de hele wereld rond, van São Paulo tot Tokio. In november wordt het tien jaar oude *32 Rue Vandendriessche* (2009) voor het eerst opgevoerd in New York, en voor hun volgende creatie kwamen maar liefst 2.500 dansers op auditie. "Dansers van over de hele wereld. Mensen uit Costa Rica, Nieuw-Zee-

land, Brazilië, Chili, de VS...," aldus Charlier. "Al die verschillende culturen zien samenkomen, dat is geweldig."

Het zegt wat over de aantrekkingskracht van Peeping Tom. Tegelijk blijft het gezelschap ook eeuwig jong, een buitenbeentje in de wereld van dans en theater, dat koppig op zoek blijft naar vernieuwing. "We doen ons best om jong te blijven. Ook al zijn we intussen redelijk oud", grapt Charlier. "Maar we blijven natuurlijk jonger dan Anne Teresa De Keersmaeker, die in 1985 begonnen is, of dan Wim en Alain die in dezelfde periode begonnen zijn. Wij zijn in 2000 begonnen."

Misschien behoudt Peeping Tom het imago van eeruwig jong te zijn ook door zichzelf steeds te vernieuwen, met de inbreng van een nieuwe generatie kunstenaars. Weldra betreft het gezelschap ook een nieuw atelier, op de Gosset site in Molenbeek, naast Jan Lauwers' Neodenscampus. Die vaste plek moet, naast wat stabiliteit, ook helpen in de zoektocht naar die eeuwige jeugd. "We kunnen er kansen bieden aan de nieuwe generatie, aan de jongeren", duidt Carrizo.

Charlier: "Het is voor ons belangrijk om met de nieuwste generatie te werken, want zij kunnen ons werk vernieuwen. Ze brengen zelf nieuw materiaal aan, ze stimuleren ons om nieuwe dingen te doen, om met hun werk een nieuwe verhaal te vertellen. We zijn geen makers die zeggen: 'Jij doet dit, jij doet dat. Voor onze manier van werken is het essentieel dat we niet in onze comfortzone blijven. Dat we niet steeds hetzelfde doen. We hebben natuurlijk wel een zekere stijl, maar we willen ook niet voortdurend in herhalings vallen. De input van nieuwe

Gabriela Carrizo en Franck Charlier zijn niet alleen een koppel, maar ook al twintig jaar de bezitters van Peeping Tom. "Gelukkig hebben we een zekere gedeelde visie." © JESSE WILLEMS

'We doen ons best om jong te blijven, ook al zijn we intussen redelijk oud'

FRANCK CHARLIER
PEEPIING TOM

mensen, zeker van jonge mensen, is heel belangrijk. Niet zoals de inbreng van dansers uit Costa Rica of Thailand. Of Vlaanderen dus."

Die vaste plek biedt overigens nog andere voordelen. "Het nu toe hadden we nooit gezegd voor een eigen plek. We waren afhankelijk van onze co-producteurs, zoals de KVS", legt Charlier uit. "Maar nu we een eigen studio hebben, maakt dat de dingen wel gemakkelijker. We kunnen er ook al onze decors, rekenschema's, kostuums stockeren - nu liggen die nog opgeslagen in een entropot in Gent. Nu kunnen we werken wanneer we willen, met al onze accessoires. We kunnen meer experimenteren."

Weldra liggen er dus drie kanten, habikken en vuurwapens in een atelier in Molenbeek, waar het nabestelkabinet van Peeping Tom zich verder kan uitbreiden. En waar het gezelschap van Carrizo, Charlier en hun dansers misschien uiteindelijk ook een echte thuisbasis kan uitbouwen. Dat kan geen kwaad, gezien de eindeloze tournees die het twintigjarige bestaan van Peeping Tom hebben gekend. "Onze dansers komen uit de hele wereld", zegt Charlier. Ze hebben eigenlijk geen familie meer. Dus dat zoek je vanzelf een nieuwe soort familie. Carrizo beamt: "Ze reizen met elkaar de wereld rond, ze brengen meer tijd door in hotels, met het gezelschap, dan thuis, met hun familie."

Kind speelt van 17 tot 25 februari in de KVS, Brussel. Daarna op tournee.

Google lanceert gamestreamingplatform

Google stelt zijn streamingplatform voor videospelletjes Stadia vanaf 19 november beschikbaar. Met Stadia wil Google proberen om de hegemonie van de spelconsoles, zoals PlayStation van Sony en Xbox van Microsoft, te doorbreken. Via het platform zullen volwaardige computergames in hoge kwaliteit te spelen zijn vanaf een computer, televisie, tablet of smartphone. De spelletjes moeten daarbij niet gedownload worden en ze zullen draaien op de servers van Google, zodat de speler geen krachtige computer of spelconsole nodig heeft. Stadia is vanaf 19 november beschikbaar in veertien landen,

waaronder België. We nu al Stadia aanschaf, de zogeheten 'Premiere Edition', betaalt 129 euro en krijgt daarvoor een speciale controller en een Chromecast Ultra om de spelletjes naar de tv te streamen. Ook zit daarin al een abonnement van drie maanden op 'Stadia Pro', dat daarna 9,99 euro per maand kost. Sommige games zitten niet in het abonnement en moeten apart worden aangekocht. Volgend jaar komt ook een basisversie op de markt, waaraan geen maandelijkse kosten zijn verbonden, maar waarbij de spelletjes wel in een lagere kwaliteit worden gestreamd. (H.G.V.)

'Fortnite' terug uit zwart gat

Zondag ging het online schietspel *Fortnite* plotseling op zwart. Miljoenen gamers over de hele wereld zaten met de handen in haas. Maar nu is het terug.

Op zondagavond acht uur België stond tienden tienden miljoenen liefhebbers van het raarzendpopulaire spel *Fortnite: Battle Royale* met grote ogen en open mond naar hun beeldscherm, maar roerloos in de hand. Plotseeling, te midden van de eindeloze veldslagen in hun virtuele wereld, kwam die wereld zelf in beweging. De grond schudde, de hemel scheurde open, ruitertaketen stegen op,

de in de tijd bevroren meteoriet die boven het speelveld hangt, kwam tot leven. Uiteindelijk kwamen de spelers zelf los van de zwaartekracht, zwevend en niet meer in staat zich te bewegen. Alles werd opgevoerd in een enorm gat in tijd en ruimte. *Fortnite*, een onlinegame met 125 miljoen spelers dat vorig

Zondagavond kwam het hele *Fortnite*-universum tot stilstand. © DILLI/AGF/TWITTER

jaar 2,4 miljard dollar (2,2 miljard euro) aan omzet genereerde, ging op zwart. In de echte wereld verdwenen alle tweets van het *Fortnite*-account terstond. Wie de website opzocht, zag op het scherm een pulsereend zwart gat in de diepe ruimte, voorzien van onheilspellende strijkmusiek. Op

het, fascinatie, en nieuwsgierigheid gegarandeerd.

Het is een stunt waarbij iedere reclamemaker en marketingmanager zijn vingers zal aflikken. En een slimme manier om het enthousiasme rond de game tot nieuwe hoogten te stuwten. De schudawijde is de graffiteerde manier waarop spelers - en spelletjes - aan het beeldscherm gekluisterd houdt, en de zorgen van ouders daaronder.

Gasterochend werd dan een nieuwe versie beschikbaar: *Fortnite Chapter 2, Season 1*. Een nieuwe wereld, met nieuwe wapens, nieuwe grappes, en nieuwe trucs om onder de knie te krijgen. (H.G.V.)